

עפ"ג 52604/06/14 - טדי מקונן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 52604-06-14 מקונן נ' מדינת ישראל
07 ינואר 2015

בפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר

כב' השופטת מרים סוקולוב

כב' השופט רענן בן יוסף

המערער:	טדי מקונן
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד ראיס אבו סייף

ב"כ המשיבה - עו"ד רותי שביט

מערער 1 - נאשם טדי מקונן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע שתי עבירות: תקיפה הגורמת חבלה ממש וכן איומים. שתי העבירות גם יחד מתייחסות לאותו אירוע. על-פי הנטען הגיע המערער בתאריך 12.6.12 לתחנת דלק באזור, בינו לבין עובד המקום שאמור היה לספק לו שירות התפתחה שיחה שגלשה לוויכוח, המערער, כך על-פי הנטען, איים על העובד (להלן: עמוד 1

"המתלונן" בעזרת עט שהיתה מונחת על הדלפק, המערער ביצע תנועה של דקירה לעברו של המתלונן ובכך איים עליו. בהמשך, כך על-פי הנטען, נגח המערער בראשו של המתלונן והיכה בו בעזרת תיקו. למתלונן נגרמו סחרחורות, בחילות וכן חש ששמיעתו באוזן שמאל נפגעה.

כאמור, בית משפט קמא שמע ראיות וקבע כי הוא מאמץ את עדותו של המתלונן. לגבי עדותו של המערער שבפנינו קבע, כי היא איננה אמינה שעל-כן הורשע המערער. ראיה נוספת שהיתה בפני בית משפט קמא הינה התעודה הרפואית שהוצגה לו מטעם התביעה.

באשר לעונש:

על המערער הוטלו 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. כמו-כן הוטל עליו מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, קנס ופיצוי למתלונן.

הערעור שבפנינו נסוב הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

לענין הכרעת הדין: הטענה העיקרית שבסופו של דבר התמקד בה הסנגור היא, כי לא הוכחה גרימת החבלה. התעודה הרפואית אינה משקפת חבלה. הסנגור הפנה את תשומת לבנו לכך שהמערער פנה לקבלת טיפול רפואי רק לאחר מספר שעות מתום האירוע, כדי שיהיה לו במה להסתייע לצורך הגשת התלונה. המערער בסופו של יום אינו חולק על ממצאי בית משפט קמא באשר לעצם התקיפה, דהיינו היתה אכן תקיפה באמצעות התיק, אם כי לטענת הסנגור לא התכוון המערער לפגוע, אלא התיק פגע במתלונן שלא ברצונו. לענין הנגיחה, המערער כפר בבית משפט קמא וממשיך לכפור בעובדה זו גם בפנינו.

התובעת מפנה אותנו לנימוקיו של בית משפט קמא בהכרעת הדין והיא מבקשת לאמץ אותם.

לא מצאנו ממש בערעורו של המערער לענין הכרעת הדין. עיון בה מצביע על כך שמדובר בממצאי מהימנות קלאסיים. בית המשפט שמע את הצדדים ואימץ את עדותו של המתלונן. באשר למערער, כאמור, בית המשפט אמר: "עדות הנאשם לא עוררה כל אמון, היו בה סתירות רבות והיא היתה מתחמקת. אין בעדות כדי לבסס, כאמור, ספק סביר". איננו מחדשים מאום כאשר אנו אומרים שרק לעתים נדירות וחריגות מתערבת ערכאת הערעור בממצאי מהימנות. לא זה התיק שבו יש מקום לנקוט בצעד חריג זה.

הנושא היחיד שבו אנו רואים להתערב במידת מה הוא באשר לחבלה. לענין זה הסתמך בית המשפט למעשה רק על תלונתו של המערער, בין זו שנאמרה במשטרה או בין זו שנאמרה כאשר פנה לקבלת טיפול בבית החולים. הממצאים עצמם המופיעים בתעודה הרפואית אינם תומכים ואינם סותרים את גרסתו של המערער. כך או כך, גם אם אנו מקבלים את דברי המתלונן במלואם, בגדר הגדרת העבירה נראה לנו כי מדובר במצב עובדתי שגם אם הוא עונה על הגדרת החבלה, הוא מצוי על "קו התפר" בין תקיפה סתם, עבירה על סעיף 379 לחוק העונשין, לבין העבירה של גרימת חבלה, עבירה על סעיף 380, שבה הורשע המערער בבית משפט קמא.

איננו רואים להתערב בהכרעת הדין בנושא זה, אולם ניתן משקל לענין אופי התקיפה לענין גזר-הדין.

סוף דבר באשר להכרעת הדין:

אנו מותירים אותה בעינה. לא עלתה בפנינו כל טענה באשר לאיומים והממצאים של בית משפט קמא בנושא זה הם חד משמעיים.

ובאשר לעבירת החבלה, כפי שאמרנו, הממצאים מבססים אותה שהרי גם מכאוב יכול להוות חבלה, עדיין כאמור החבלה איננה מן החבלות החמורות.

ובאשר לעונש:

כאמור, בית המשפט הטיל על המערער 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. פרט לנושא החבלה העלה בפנינו הסנגור וגם המערער מטעמו נימוק אחד נוסף לענין העונש, והוא מצבו של בנו של המערער. באבחון שנעשה לאחר הדיון בבית משפט קמא נקבע, כי הבן מצוי על הרצף האוטיסטי, הוא זקוק לטיפולים. הסנגור הציג לנו תעודת נכות של המוסד לביטוח לאומי שבה הוכר הילד כנכה וזכה לגמלה של 100% ללמדך על מצבו.

מפי המערער עצמו שמענו כי הוא ואשתו "מתרוצצים" שש פעמים בשבוע כדי להעניק לילד את הטיפולים שהוא נזקק להם.

בנסיבות אלה, תוך שאנו מתחשבים הן באופייה של החבלה, כאמור לעיל, והן בנתון הנוסף באשר למצבו של הילד, אנו מעמידים את תקופת המאסר שתרוצה בדרך של עבודות שירות על 3 חודשים במקום 5 חודשים.

יתר רכיבי גזר-הדין יישארו בעינם.

המערער יבצע את עבודות השירות ב"תומכי תמימים" בכפר חב"ד למשך 3 חודשים. תאריך תחילת העבודה 19.2.2015.

ניתן והודע היום ט"ז טבת תשע"ה, 07/01/2015 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף

מרים סוקולוב,
שופטת

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

הוקלדעלידיסימונהאלפסי